

NELLIE VAN KOL OVERLEDEN

..... nu ziet zij zich den hemel ontsloten :
dien zij al jubelend is binnen gegaan,
achter Hem aan.....

Nellie van Kol.

„Voor letterkundige fijnproevers zijn mijn gedichten niet bestemd. Maar voor de velen, die een weinig lafenis behoeven, en deze niet weigeren al wordt zij hun geboden in een houten beker inplaats van in een gouden, gedrevenen. Hier komt het op de lafenis aan, niet op den beker.”

Aldus Nellie van Kol in de inleiding op haar dichtbundeltje „Stamelingen”. Zoo en niet anders willen en mogen we dan ook zien haar :

Liedekens vrome, liedekens rein,
die in mijn herte geboren zijn,

waarmede zij haar tweede bundeltje „Uit de diepte” introduceerde.

Met welk doel zij ze ons geschonken heeft.....? Niet om ons te brengen allereerst schoonheidsontroering, of rijkdom van zangerigheid, of volheid van zeggung. Toen er „feest in haar ziel was gekomen omdat de Heiland Zijn intrede gedaan had”, jubelde zij het uit :

Vreugd in den Heer is 't geheim van mijn
[leven ;
vreugd in den Heer is de klare fontein
van al mijn denken, mijn willen, mijn streven ;
vreugd in den Heer is mijn eigenlijk zijn.

Kon ik u allen, kon ik u geven
vreugde in den Heer, als lavende dronk,
die reeds aan zóó vele stervenden 't leven,
zóóveel vertwijfelden hope weer schonk.

Vreugd in den Heer — ze is er voor allen
needrig, aanzienlijk, machtig of klein ;
vreugd in den Heer zal doen jub'len en
[schallen
iedere ziel — die des Heeren wil zijn.

Van die vreugd heeft ze ons voorgezongen.
En :

Mocht ik de eerste vogel soms zijn,
die zoo kwinkelt en tiert in uw dreven, —
o, laat Hem binnen, en eer gij het weet
zal uw koor het geleide mij geven.

Wist ze dan niet van de moeiten van de pelgrimsreis, liep haar weg dan steeds over rozen.....? Kende ze alleen het wandelen op de bergen, en was haar leven nooit geleid door de somberheid der dalen.....?

Heer, als Gij niet van dag tot dag,
van uur tot uur mij steunt ;
als Gij niet ieder oogeblik
mijn stem hoort, hoe zij kreunt ;
als Gij mij niet en draagt o Heer,
dan struikel, val ik keer op keer.....
Leer loopen mij, leer vast mij staan, —
met U als Leidsman zal het gaan,

Zij wist van „de zwarte plek”, die het zieleven dreigt te verwoesten :

Mijn leven lijkt zoo vlekkeloos
naar d' uiterlijken schijn ;
maar diep daar binnen, daar is het boos
en van nature onrein.

Ik wil het wel niet, neen ik wil het niet, —
maar ik denk en ik doe het toch.....!
Was dan mijn bekeering tot U, o Heer,
Slechts ijdel zelfbedrog.....?

Ja zij wist van de moeiten en van het verdriet, dat het leven benauwen kan :

Ik heb te veel geschreid reeds in mijn leven :
droog is de bron, die lafenis eens bracht ;
en met mijn handen tot U opgeheven
smeek ik : o Heer, toon mij Uw liefdemacht..!
In stee van tranen — wil gena mij geven
te zingen psalmen, psalmen in den nacht.

Zoo leerde zij voor zichzelf de les, die zij ook anderen heeft doorgegeven :

Wandel maar stillekens achter Hem aan, —
achter den Heiland ; Hij wijst u de wegen ;
zijn die niet altoos zoo lieflijk gelegen
als gij zoudt wenschen, — wil ze toch gaan :
Hij gaat vooraan.....!

Hoe heeft zij haar Heiland lief gehad. Hoe heeft ze ons voorgezongen het oude lied van Jezus onzen Heere, van hemelsche dingen op aarde geschied, van Zijn lijden, Zijn liefde, Zijn eere. Ja, ook van Zijn lijden, waarbij de weken, die we nu weder zijn ingegaan, ons weder bepalen zullen :

Tot in den dood zijt Gij Uzelf gebleven :
den moordenaar, die ootmoedig zich bekleede,
U om een straaltje van genade vroeg,
hebt Paradijsbeloften Gij gegeven.

Tot in den dood zijt Gij Uzelf gebleven :
der Moeder die U onder 't harte droeg,
het zwaard voelde in heur ziel en nimmer

[kloeg,
hebt stervend Gij een anderen zoon gegeven.

Tot in den dood zijt Gij Uzelf gebleven :
Uw hart, dat zooveel onuitspreeklijks droeg,
gena van God voor Uwe beulen vroeg.....!
Uw sterven zette 't zegel op Uw leven.....!

Wat had zij de natuur lief. In haar tuin ziet ze den ouden pereboom :

Zoo trouw brengt hij zijn bloesem, de oude
[boom, en daarmee doet hij alles wat hij kan.
En ik, bespiedend hem van mijn balkon, geniet
[er van.

En ook :

Als te middag hoog de zon
staat aan klaren hemel,
mag 'k me gaarn vermeen in
't bladerengewemel
van mijn jongen bruinen beuk.

Hoe aardig ziet ze de eenvoudige geranium :

Bloem der zindelijke armen,
die met rood hun schamelheid komt warmen,
Of met uw wit hun duisternis verlicht,
en in hun kluiskens liefdewerk verricht.

Bloem der grooten en der rijken,
in welker hof gij gloeiend staat te prijken,
hun hof vol groen, vol gouden zonnelicht,
waar ge in extase schoonheidswerk verricht.

Nu we staan aan haar pas gesloten graf,
herinneren we ons ook haar gedichtje :

De dood — dat is het slotakkoord
van de harpmuziek van mijn leven ;
van het lied, mij te zingen gegeven,
is hij het allerlaatste woord.

Maar als op aarde verklinkt dat woord,
gaan ginds de liederen aan 't zingen
van gansch nieuwe en heerlijke dingen,
van louter zaligheid ongestoord.

En als hier vergalmt het slotakkoord
gaan ginds melodieën aan 't ruischen,
al zwellend van fluisteren tot bruisen,
en juichen en jubelen in eeuwigheid voort.

Nu ruischt mijn leven als harpspel voort.
Al inniger worden de klanken
die Hem loven, aanbidden en danken.....
De dood is 't blijde slotakkoord.

Nellie van Kol is thans bevorderd tot heerlijkheid.....!

Dat is het blijde slot-akkoord.

JOHANNES.

De teraardebestelling van het stoffelijk overschot van Nellie van Kol te Doorn. Door Zusters van het Leger des Heils ten grave gedragen.